Р Е Ш Е Н И Е
№ 44261

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 21 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **9840** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба от 31.07.2026г. на Ч. П. У., нигерийски гражданин, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу Решение № 1444/14.07.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в съдебно заседание са развити доводи за неправилност на постановеното решение, като се твърди, че същото е постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Изложени са твърдения, че административният орган не е извършил пълна и задълбочена преценка на личната бежанска история на жалбоподателя и на актуалната обстановка в Н.. Поддържа се, че не са обсъдени в достатъчна степен рисковете от бъдещо преследване и от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът – Председателят на ДАБ при МС, чрез процесуален представител в съдебно заседание, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а материалният закон е приложен правилно. По същество моли оспореното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на

страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че на 22.05.2026 г. жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № Л.-ВР-1558/22.05.2026 г. на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС).

Във връзка с подадената молба е бил съставен регистрационен лист, съдържащ личните данни на жалбоподателя.

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 13.07.2026 г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

На 01.06.2026 г. е проведено интервю с жалбоподателя, за което е съставен протокол с рег. № УП-18548. Пред интервюиращия орган той е заяви, че е напуснал Н. поради опасения за живота си, свързани с християнската му религия. Разказал е за нападение от въоръжена групировка срещу населеното място, в което е живял в щат Б., при което били подпалени жилищни сгради и са загинали множество хора, сред които по негови твърдения е и баща му. Посочил е, че успял да избяга и да се укрие, но се страхува, че при завръщането си отново би бил нападнат поради религиозната си принадлежност. Заявил е също, че не счита никоя друга част на Н. за безопасна за него, тъй като въоръжените групировки действали в различни райони на страната. Жалбоподателят е посочил още, че принадлежи към местна етническа общност (игбо) и има характерни белези по лицето, които според него биха позволили да бъде разпознат и идентифициран при завръщането му. Заявил е, че не е имал контакт със семейството си след напускането на страната и не разполага с информация за настоящото им положение.

С Решение № 1444/14.07.2026 г. на председателя на ДАБ при МС на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Направени са изводи за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, доколкото заявените опасения не са подкрепени с доказателства и не обосновават основателен страх от преследване или реален риск от тежки посегателства. Органът е обсъдил липсата на данни за субективно преследване или лични заплахи, както и общата обстановка в държавата по произход, отчитайки и обстоятелството, че молбата е подадена в Б. след връщане от Федерална република Г. по реда на Регламент (ЕС) № 604/2013 (Регламент Д.).

По административната преписка е приложена справка с вх. № МД-02-244/26.06.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за обстановката в Н., дейността на въоръжени групировки и нападенията в щата Б..

С Определение № 34194/02.09.2026 г. съдът е указал на ответника да представи актуална информация относно положението на християните католици в Н., нападенията срещу тях от недържавни субекти, възможностите за получаване на държавна закрила, както и за възможностите за вътрешно разселване на лица от етническата група игбо. Поискана е и информация за традиционните лицеви белези „ичи“ и възможността чрез тях да бъде разпознавана етническата принадлежност.

В изпълнение на указанията с молба от 10.09.2026 г. ответникът е представил справка с вх. №

МД-02-339/08.09.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. В нея са изложени данни за политическата и икономическата обстановка в Н., религиозния и етническия състав, положението на християнските общности и извършваните нападения. Отразена е информация за нападението над [населено място] в щата Б. през юни 2025 г., при което са загинали цивилни граждани и са опожарени постройки. Разгледани са възможностите за вътрешно закрила, като югоизточните и югозападните части на страната са посочени като сравнително по-слабо засегнати от конфликти и по-урбанизирани. В справката са изложени и данни за традиционните лицеви белези „ичи“, характерни за мъжете от етническата група игбо, и тяхното културно значение, като е отбелязано, че поради модернизацията тази практика е все по-рядко срещана.

В съдебно заседание на 29.10.2026 г. жалбоподателят е представил съдебномедицинско удостоверение № 409.10/2026 г. от 12.10.2026 г. от д-р А. Н. Х. – специалист по съдебна медицина, от което е видно, че са установени по два белега във всяка от слепоочните области с дължина около 1 см, получени от предмет с режещ ръб. Представена е и публикация от нигерийската медия „Vanguard“ за нападението над [населено място]. Процесуалният представител е поискал възможност за представяне на смъртен акт на бащата на жалбоподателя с превод на български език, но такъв документ не е ангажиран по делото до приключване на устните състезания.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебно обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ, в установената форма и при спазване на административнопроизводствените правила. На жалбоподателя е осигурена пълна възможност да изложи бежанската си история на разбираем за него език, осигурен е превод и същият е удостоверил с подписа си липсата на възражения по съставения протокол. Молбата е разгледана индивидуално в съответствие с чл. 73 ЗУБ.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според дефиницията на чл. 8, ал. 4 ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до такова нарушаване, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

В случая изведените от административния орган правни изводи за липса на основанията по чл. 8, ал. 1 ЗУБ са обосновани и съответстват на събраните доказателства. Кандидатът не е бил обект на целенасочено персонално преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Твърденията за преживяното нападение в [населено място], щат Б., макар и потвърдени като общ инцидент от справките и медийните публикации, не установяват спрямо жалбоподателя да са предприемани

индивидуални репресивни действия от официални власти или от субекти по чл. 8, ал. 5 ЗУБ. По делото не се установява след напускането на района кандидатът да е бил лично издирван или да са му отправяни конкретни заплахи.

По отношение на религиозната му принадлежност (християнин-католик) и етническия му произход (игбо), съдът приема същите за част от личния му профил, но от наличната справка за държавата по произход не може да се направи извод, че всеки гражданин на Н., изповядващ християнството или принадлежащ към етноса игбо, е изправен пред реален риск от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ на цялата територия на страната. Представеното съдебномедицинско удостоверение потвърждава наличието на белези, но не установява категорично техния произход или че същите представляват белези „ичи“, нито че служат като индивидуализиращ белег за преследване от недържавни субекти. Не са налице и данни жалбоподателят да е търсил защита от компетентните държавни органи в Н. и такава да му е била отказана.

По изложените съображения решението в частта, в която на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ е отказан статут на бежанец, е законосъобразно.

Обжалваното решение е съобразено с материалния закон и в частта, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут.

Материалноправните предпоставки за това са регламентирани в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Съгласно същите хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за бежанец, но не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход поради реален риск от смъртно наказание или екзекуция (т. 1), изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание (т. 2), или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3).

Правилно административният орган е приел липсата на основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ – спрямо жалбоподателя липсват данни и твърдения за постановено смъртно наказание, екзекуция или прилагане на изтезания и нечовешко отнасяне от официалните власти.

При преценката на основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ следва да се съобрази задължителното тълкуване, дадено в Решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело C-465/07 (Е.). Съгласно него съществуването на тежки и лични заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на безогледно насилие, характеризираща протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, единствено поради факта на присъствието си там би било изложено на реална опасност.

В случая представените по делото справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ съдържат данни за епизодични нападения и проблеми със сигурността в определени райони (включително щат Б.), но от тях не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт от такъв интензитет и степен на безогледно насилие на територията на цялата страна, който да излага всеки цивилен гражданин на автоматичен риск. От справките се установява, че редица райони в Н. (включително югоизточните и югозападните части) са по-слабо засегнати и по-урбанизирани, което сочи и на налична възможност за вътрешно разселване и намиране на закрила извън щата Б.. Липсват данни въоръжената групировка да е имала конкретен и продължаващ интерес спрямо личността на жалбоподателя, който да го следва на цялата територия на държавата.

Предвид гореизложеното съдът намира, че обстановката в държавата по произход не отговаря на критериите по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, а индивидуалните обстоятелства по делото не обосновават реален и актуален риск от тежки посегателства.

По тези съображения оспореното решение на Председателя на ДАБ при МС е законосъобразно, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 31.07.2026г. на Ч. П. У., нигерийски гражданин, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу Решение № 1444/14.07.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: